

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
 Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἰς αἰ μόνον.
 Γιὰ τὰ ξένα διωξ μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἄτ' ὀχέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεδομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩλια κι' ἐνιακόσα τέσσαρα και δέκα,
 τοὺς ἐχθρούς, Πατριδα, κτύπα και πελέκα.

Πέμπτη τοῦ Νοεμβρίου και δεκάτη
 κι' ἀρχὴ ἢ Βουλγαρία νὰ φρυάττει.

ΧΩλια και δεκατέσσαρα και μὲ τρακόδ' ἀκόμη,
 τῶν Πρεσβευτῶν τῶν Ἰταλῶν συγκέντρωσις στήν Ρώμη.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
 ὁ καθένας γέτος σκέτος**

Π.— Καὶ πότε λὲς ὁ πόλεμος αὐτὸς πὸς θὰ τελειώσῃ;
 Φ.— Ὅταν' στὰ πόδια νικητὰς και νικημένους λήσῃ.
 Π.— Ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ;
 Φ.— Κανεὶς καλὰ δὲν ξέραι,
 γιὰ τοῦτο ξηνοαῖστος και σὸ ἐκπλῶνον' στὸ μεντέρι,
 και χάϊβενε τὰ γένεμα σου και στρίβε τὸ μουστάκι σου,
 και βλέπε τὸ σπητάκι σου.

Γιὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου
 μὴ ρωτᾷς, ἀγαπητέ μου,
 και μὴ δίνης μὴ πεντάρα
 γιὰ τὸ κόσμου τῆν ἀντάρα.

Σὰν διάνοια βαθαία
 φιλοσοφαι και μὴ φρίττης,
 και μὴ γίνεσαι Πυθία
 και μετὰ Χριστὸν προφήτης.

Ἦγμεν κάθε φαταούλα
 κι' εἰλα χάλιαστα και βάρτα,
 μὴ ρωτᾷς γιὰ τὸν Βιστοβλία,
 μὴ ρωτᾷς και γιὰ τὸν Βάρτα.

Μάχη λὲν πὸς θὰ γενῇ
 πρὸ καιροῦ' στήν Κρακοβία,
 διωξ πάλ' οἱ Γερμανοὶ
 ἀπαιλοῦν τὴν Βαρσοβία.

Δὲν' μπορῶ ποσὺς νὰ κρίνω
 τὰ συμβαίνοντα, βουβάλοι,
 μὰ και τὸ Πρεμιέρι ἐκεῖνο
 ἴβγηκε μὲς στὴ μέση πάλι.

Ἄρης και εἰ φλογοδόλος
 τὰ χωράφια και τὰμπέλια,
 σπέρνει ξίφη, σπέρνει κρόνη.

Κι' ὁ συμμαχικός ὁ Στόλος
 κάθεται' στὰ Δαρδανέλια
 κι' ὄλο νηοφλαῖς κάνει.

Τὶ φουρτοῦνα και τί μπόρα
 'στὰ παλάγη τάνοικιτά,
 λένε πὸς κι' ἡ Σμύρνη τῶρα
 θὰ βομβαρδισθῇ φρικτά.

Π.— Πὲς μου πότε θὰ τελειώσῃ;
 Φ.— Μὴ ρωτᾷς ἀν' ἐχθρὸς γνῶσι.
 Π.— Ἐχω' στήν ψυχῇ μου πληξί...
 πότε, βρέ, και πὸς θὰ λήξῃ;

Φ.— Μὲ ζαλιζεις κάθε' μέρα
 και μοῦ μπαίνεις' στὸ ρουθουῖ
 μ' ἐρωτήσεις περιττάς.

Κι' ἡ καλὴ μας Ἐγγλιτέρα
 ἐνα νέο μιλιουὶ
 εἰτοιμάζει κατ' αὐτάς.

Ποῖς εἰρήνην, πατριώτη,
μπορεῖ σήμερον ἀκούσῃ;
ποῖς εἰρήνην τραγουδᾷ;

Νὰ καὶ Ζηλανδοὶ καὶ Σκώτοι,
καταφθάει καὶ Λεφουὶ
μέσ' ἀπὸ τὸν Καναδά.

Π.— Μ' ἀπελπίζεις, Φασουλῆ,
μ' ὅσα νέα φλυαρεῖς.

Φ.— Τρεῖς ἄλλοι σου, τρεῖς ἄλλοι,
ἀν εἰρήνην καρτερεῖς.

Π.— Ἐχω πληρεῖ, χλεμπονάρη,
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ,
κί' ἔπου τοίχος καὶ ντοβάρη
τὸ κεφάλι μου κτυπῶ.

Φ.— Κτύπα τὸ σὰν δὲν βαρῆσαι, κτύπα τὸ νὰ μαλακώσῃ,
κτύπα τὸ νὰ βάλῃ γῆσι.

Π.— Πότε δὲν θὰ βλέπω γύρω τοῦ πολέμου χασαπατῆ
καὶ τὸν Ὑπερ καὶ τὸν Βιοτοῦλα δὲν θὰ τοὺς ἀκούω πιά;

Φ.— Ἴσως τέλος νὰ δοθῇ ἴσους πολέμους μετὰ χρόνους
ὅταν γέροντας ἴδῃς τοὺς θηλάζοντας ἔγγονους.

Π.— Φασουλῆ, μοῦ φέρνεις ζάλη,
Φασουλῆ, θὰ μὲ τρελλάνῃς...

Φ.— Πόλεμο κί' οἱ παπαγάλοι
τραγουδοῦν τῆς Κεϊλιάνης.

Πιθανὸν μὲ τὸν καιρὸ,
Περικλέτο κουτομῶνι,
νᾶμπουν μέσ' σ'τὸ χορδ
τοῦ πολέμου κί' Ἐσοκίμωι.

Π.— Ὅσο πᾶς, βρε Φασουλῆ,
μ' ἀπελπίζεις πῶς πολὺ.

Φ.— Θάρρος θάρρος, πατριώτη,
μὴ ρωτᾷς κανένα μάγον
καὶ κανένα Τειροσίαν.

Ἴσως ἔλθουν κί' Ὅττεντότσι
καὶ πληθὺς ἀνθρωποφάγων
ἀπὸ τὴν Πολυνησίαν.

Π.— Σῶπα πιά, βρε τραγογίνη,
καὶ μοῦ πῆρες τὸ μεγάλο...

Φ.— Τί φυλαῖς θάλλθουν καὶ γένη
ἀπὸ γῆ κί' ἀπὸ γιάλδ.

Καὶ μοῦ λένε πῶς μετ' ἄλλων
θὰ κατέλθῃ, Περικλέτο,

κί' ἕνα πληθὺς Καννιβάλων
κᾶν τοῦ χρόνου κᾶν κα' φέτο.

Π.— Φρίξεν οὐρανὸν καὶ γῆ,
κί' ἂν μᾶς ἔλθουν κί' ἔδω πέρα,
ποῖα φρίκη!... σὰν φαγι!
θὰ μᾶς τρώνε νύκτα μέρα.

Φ.— Ἴσως καὶ Κινέζων σμήνος
ἴστων ἀγῶν' ἀναμιχθῆ,
ἴσως κί' ὁ Τοῖν Τοῖν ἐκείνος
μετὰ τῆς Ἀντάντ ταχθῆ.

Ἴσως σταίουν κί' ὁ θεὸς Πέλοϊ
ἕνα πληθὺς τέρατα,
ἴσως ἕμος καὶ διαβόλοι
νᾶλθουν με κέρατα
μέσ' ἀπὸ τὰ πέρατα.

Τί σὲ μέλει, κουτεντέ μου,
γιὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου;
Γιὰτί τόσοσ κοιτετό;
γιατί θλίψεις νεφέλη;
ὁ φευτόκοσμος αὐτός
ἄς σκοτώνεται σὰν θέλη.

Ὁ καθεὶς ἀπέντης εἶναι, Παρικλέτο στραβοκάνη,
καὶ πολέμους νὰ κηρύττῃ καὶ τὸ γοῦστο του νὰ κᾶνῃ.
Μήπως τάχατε ἔσθεῖς; μήπως χάνεις αἷμα στάλα;
μήπως σκάζῃ κί' ἔδω ἔτερα νέου πυροβόλου μπάλα;
μήπως πέφτῃ ἑφαρνικά καμμιὰ μπέμπι ἀροπαλιάνων
στὸ πτολέθρον αὐτὸ τῶν κλεινῶν Ἰοστεφάνων;

Ἡ Πατρίς μας ἡσυχάζει
δίχως πύρινη ματιά,
καὶ σὸ κάνε μόνο χάξι
μὲ τὴν γύρω μας φωτιά.

Ὅποιος θέλει σκοταμοῦς
κί' θανάτους καὶ λιμούς,
ἄς σκοτώνεται σὰν βιάξῃ,
ἄς παθαίνῃ κί' ἄς λιμώττῃ,
κί' ἄς τὸν ρίχνουν πᾶς καὶ λάξ
κατὰ γῆς, βρε πατριώτη.

Ἡφαρίνεσθε τοῦ Φασουλῆ
ἴστων βλάμη του τὸν προσφιλεῖ.

Π.— Τοῦ κάκου, Φασουλῆ, ρωτῶ τὸ ἕνα καὶ τὸν ἄλλο
πότε θὰ πάψῃ τὸ κακὸ τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο,
τοῦ κάκου πνεύματα καλῶ τῶν προφητῶν πολλακίς.
Φ.— Μὴ φαίνεσαι βλακέντιος καὶ κουφιοκεφαλᾶκης.